

Pytanie prejudycjalne

Czy ryczałtowe opodatkowanie zysków z tak zwanych „niejawnych” (krajowych i zagranicznych funduszy inwestycyjnych na podstawie § 6 InvStG narusza europejskie prawo wspólnotowe (art. 56 WE), ponieważ opodatkowanie to stanowi ukryte ograniczenie swobodnego przepływu kapitału (art. 58 ust. 3 WE)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 lipca 2012 r. — Ralph Schmidt (syndyk masy upadłościowej Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel

(Sprawa C-328/12)

(2012/C 303/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ralph Schmidt (syndyk masy upadłościowej Aletty Zimmermann)

Strona pozwana: Lilly Hertel

Pytania prejudycjalne

Przedstawione zostaje następujące pytanie dotyczące wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego⁽¹⁾:

Czy sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku dłużnika, mają jurysdykcję do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego skierowanego przeciwko pozwanemu wierzycielowi, którego miejsce zamieszkania lub statutowa siedziba znajduje się poza obszarem państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 160, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-335/12)

(2012/C 303/27)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: A.Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 10 WE, art. 254 Aktu Przystąpienia⁽¹⁾, art. 7 decyzji 85/257/EWG, Euratom⁽²⁾, art. 4, 7 i 8 rozporządzenia (EWG) nr 579/86⁽³⁾, art. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1697/79⁽⁴⁾ oraz art. 2, 11 i 17 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1552/89⁽⁵⁾, ze względu na odmowę władz portugalskich udostępnienia kwoty 785 078,50 EUR z tytułu opłat za niewywiezione nadwyżki cukru, w następstwie przystąpienia Portugalii do Wspólnoty Europejskiej.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze portugalskie przedsiębiorstwo William Hinton & Sons nie przedstawiło dowodów wywozu posiadanej nadwyżki cukru. W dniu 3 grudnia 1990 r. rzeczone władze zawiadomiły przedsiębiorstwo, że powinno zapłacić dodatkową kwotę 785 078,50 EUR. Przedsiębiorstwo zaskarżyło tę decyzję do Supremo Tribunal Administrativo, który zwrócił się z szeregiem pytań do Trybunału Sprawiedliwości. Trybunał Sprawiedliwości wydał w dniu 11 października 2001 r. postanowienie w sprawie William Hinton & Sons⁽⁶⁾, w którym wskazał, że omawiane kwestie „zostały już podniesione w sporze między William Hinton & Sons Lda i Fazenda Pública w przedmiocie poboru opłat wyrównawczych za nadwyżki cukru William Hinton”. W dniu 8 maja 2002 r. Supremo Tribunal Administrativo stwierdził nieważność rozliczenia dodatkowej kwoty, ze względu na to, że powiadomienia o niej dokonano w chwili, gdy nastąpiło już przedawnienie.

Z późniejszego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości — wyroki: z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie T-240/02 Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4237; z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-68/05 P Koninklijke Coöperatie Cosun przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10367 — wydaje się wynikać, że wspomnianej kwoty 785 078,50 EUR nie można nadal uznawać za „opłatę wyrównawczą”, jak została ona określona w postanowieniu Trybunału Sprawiedliwości w sprawie William Hinton & Sons, lecz za „zasoby własne” Wspólnot.

Mimo że przytoczone orzecznictwo odnosi się bowiem do pobrania kwoty na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2670/81⁽⁷⁾, ze względu na brak wywozu ze Wspólnoty określonej ilości cukru C, to rzeczywiście transakcja podlegająca opodatkowaniu, za którą wymagana jest wskazana kwota, jest w istocie identyczna z transakcją określoną w art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 579/86, o które chodzi w niniejszej sprawie, zgodnie z którym za ilości cukru przekraczające zapasy i które nie zostały wywiezione ze Wspólnoty pobiera się określoną kwotę, gdyż zgodnie z art. 5 ust. 2 omawianego rozporządzenia uznaje się je za wprowadzone do obrotu na rynku wewnętrznym Wspólnoty.

Zgodnie z art. 2 decyzji 85/257 wpływy z ceł i innych opłat ustanowionych w ramach wspólnej organizacji ryków w sektorze cukru stanowią zasoby własne.